

Tredie Kapitel.

Om Overdragelse af Bexlen (Endossement, Giro).

§ 9.

Bestemmelsen i første Sætning antages for utvilsom efter den nu gjældende Lovgivning, men findes ikke udtrykkelig udtalt i den. Ogsaa Paragrafens anden Sætning stemmer med, hvad der antages for gjældende Ret, hvilket navnlig ogsaa gjælder Bestemmelsen om, at Forbud mod Bexlens Endossement for at have Virkning maa være indoptaget i Bexlens Text.

§ 10.

Den første Sætning indeholder kun gjældende Ret. Det samme gjælder vistnok ogsaa om Paragrafens anden Sætning.

§ 11.

Allerede i den gjældende Ret antages det almindeligt, at Overdragelse af Bexlen med fuld verejtelig Virkning kun kan ske ved Endossement tegnet paa Bexlen eller paa en Bexelkopi, se Fdn. 18de Mai 1825 § 17, eller paa et til Bexlen eller Kopien høflet Blad (Alonge), ikke derimod ved særskilt Dokument, og Paragrafen indeholder saaledes ikke noget nyt.

§ 12.

fastsætter i Overensstemmelse med den gjældende Ret, at Endossementet kan ske ikke blot til en bestemt Person, men ogsaa in blanco, se Fdn. 18de Mai 1825 § 12, hvis Slutningsbestemmelse man ikke har fundet det nødvendigt her at gjentage, jfr. Udkastets § 39.

§ 13.

stemmer ligeledes med den gjældende Lovgivning, jfr. Fdn. 18de Mai 1825 § 6, 2det Punktum, der dog ikke har fundet det nødvendigt udtrykkeligt at udtale Sætningen. Om Paragrafens Redaktion henvises til Betænkningen til det reviderede Udkast S. VIII—IX sammenhæng med Motiverne S. 12—13.

§ 14.

Paragrafens Begyndelse gjentager med andre Udtryk Bestemmelsen i Fdn. 18de Mai 1825 § 13. Da Bestemmelsen i Udkastet staar umbtagelsesfri, bortfalder den gjældende Retts Regel i Fdn. 18de Mai 1825 § 14, at den, som kjøber en Bexel for en Andens Regning og endosserer den til denne, ikke bliver Bexeldebitor til den, for hvis Regning han har kjøbt den; efter Udkastet kan han derimod kun blive fri for denne Bexelforpligtelse ved at dække sig mod Ansvar i Overensstemmelse med Paragrafens anden Bestemmelse eller ved at lade sig Bexlen endosseres in blanco. Denne anden Bestemmelse giver udtrykkelig Hjem-

mel for, hvad der allerede nu antages for gjældende Ret, at den, der i sit Endossement har forbeholdt sig Ansvarsfrihed, ikke bliver forpligtet efter Bexelvet for Bexlens Akcept og Betaling. Om og hvorvidt andet Ansvar kan gjøres gjældende imod ham, afgjør Bexelloven ifølge sin Opgave ikke.

§ 15.

stemmer med, hvad der uden udtrykkelig Hjemmel antages at være gjældende Ret, jfr. Bemærkningerne ovenfor til Udkastets § 9.

§ 16.

Medens denne Paragraf i og for sig kun bestemmer, hvad der er selvfølgelig, viser den ved at sammenholdes med Udkastets § 12, at Formodningen altid er for Tilstedeværelsen af et fuldkomment Endossement, saa at Bestemmelsen i Fdn. 18de Mai 1825 § 12 om, at Manglen af Valutaerklæring, naar Bexlen endosseres til en bestemt Person, bevirker, at Endossementet kun betragtes som en Fuldmagt, bortfalder. Overhovedet følger det af Udkastets Tavshed i denne og foregaaende Paragrafer, at Valutaerklæring ved Endossementet ikke er nødvendig, saa at dens Udladelse altsaa ikke har nogen Betydning udover hvad der vil følge af almindelige civile retlige Regler, jfr. hvad ovenfor er bemærket ved § 1 om Unødvendigheden af Valutaerklæring ved Bexlens Udstedelse, og Motiverne S. 2—3.

Fjerde Kapitel.

Om Bexlens Forevisning til Akcept.

Denne Paragraf opretholder ved sit første Punktum Retten til, saasnart som man vil, at forevise Bexlen til Akcept med den Virkning, at man, dersom Akcept ikke paafølger inden foreskreven Tid, efter optagen Protest de non acceptatione kan gjøre Bexelansvar gjældende mod Trassent og Endosserer. Den i Overensstemmelse med Fdn. 18de Mai 1825 § 19 tillægges Forevisningsretten enhver Bænderhaver af Bexlen, hvorefter der selvfølgelig stilles større Fordringer til den, der efter Protesten skal kunne træve Sikkerhed eller Betaling i Overensstemmelse med Udkastets Kap. 6. Den i Paragrafens andet Punktum givne Bestemmelse er derimod ny, idet den, i Modsetning til hvad der antages at være gjældende Ret, indeholder, at Afstale om, at Bexelieren skal vente en vis Tid med sin Forevisning eller afledes skal undlade at forevise, ikke har verejtelig Virkning, men at altsaa Forevisning og Protest trods saadan Afstale kan finde Sted, naar det skal være, med sædvanlig Virkning.